

Originality. *Designed the model of relations of mutual socioeconomic responsibility between the state, population and business.*

Conclusion. *In the relations of mutual socioeconomic responsibility between the state, population and business in Ukraine equality of subjects is lacking. This influences negatively the development of the economy.*

Keywords: *modelling of socioeconomic relations, state, population, business, regular triangle; society; socio-economic responsiveness.*

*Одержано редакцією 07.07.2017 р.
Прийнято до публікації 22.07.2017 р.*

УДК 330.341.1(100)

Коліщук Олена Валеріївна,
аспірант кафедри економічної теорії, інноватики та міжнародної економіки, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: olenakolischuk@gmail.com

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Анотація. *Досліджено зарубіжний досвід інноваційного розвитку економік провідних країн світу. Розглянуто існуючі міжнародні моделі побудови економіки інноваційного типу. Проаналізовано шляхи активізації інноваційної діяльності в різних країнах світу. Запропоновано доповнити класифікації інноваційних моделей економічного розвитку моделлю інноваційного розвитку економіки Ради співробітництва арабських держав Перської затоки (The Innovative Model of the Economies of the Cooperation Council for the Arab States of the Gulf). Представлені рекомендації щодо заходів інтенсифікації інноваційного розвитку української економіки з урахуванням світового досвіду. Розроблена єдина модель інноваційного розвитку економіки.*

Ключові слова: *економіка інноваційного типу; зарубіжний досвід; інновації; інноваційна діяльність; інноваційний розвиток; міжнародний інноваційний досвід; моделі інноваційного розвитку.*

Постановка проблеми. В умовах глобалізованого світу, коли зростає роль міжнародної конкурентоспроможності кожної країни, значно посилюється увага до інноваційної діяльності, оскільки саме інноваційна діяльність дає можливість національній економіці займати провідні місця серед світових лідерів економічного розвитку. В сучасних умовах найбільш потужними країнами щодо інноваційного розвитку є так звані країни Великої двадцятки (G-20), на жаль до їх числа Україна поки що не входить, і однією із причин цього є недостатній рівень інноваційного розвитку економіки. Виходячи з цього, питання вивчення зарубіжного досвіду інноваційного розвитку економіки та його запозичення набуває особливого значення для України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій та визначення невирішених раніше частин загальної проблеми. Зарубіжні та вітчизняні вчені приділяють багато уваги дослідженням в сфері інноваційного розвитку економіки, зокрема теоретичним аспектам цього питання присвячені праці А. Б. Б'ята, В. О. Касьяненко, О. С. Кваши, І. І. Кукурудзи, Т. С. Мілевської, О. Султана, Л. І. Федулової та інших. Фінансовим питанням побудови економіки інноваційного типу присвячені праці В. О. Галаганова, Н. Ф. Єфремової, К. О. Ільїної, О. І. Чічканя. В працях О. О. Євтушевської звертається увага на необхідність поширення венчурних фірм та фондів в українській практиці. В час швидких змін і ринкових перетворень, питання вивчення зарубіжного досвіду є дуже актуальним і багато його аспектів потребують подальших досліджень.

Метою даної статті є дослідження міжнародного досвіду інноваційного розвитку економіки та створення української моделі з урахуванням зарубіжного досвіду.

Викладення основного матеріалу дослідження. Інноваційний тип розвитку характеризується перенесенням акценту на використання принципово нових прогресивних технологій, переходом до випуску високотехнологічної продукції, прогресивними організаційними і управлінськими рішеннями в інноваційній діяльності, що стосується як мікро-, так і макроекономічних процесів розвитку, зокрема, створення технопарків, технополісів, проведення політики ресурсозбереження, інтелектуалізації всієї виробничої діяльності [1].

На сьогодні немає єдиної загальноприйнятої класифікації моделей інноваційного розвитку. Так, В. О. Касьяненко виокремлює дві яскраво виражені моделі державної політики у сфері підтримки інновацій [2, с. 200-201]:

- англо-американська, яка характеризується найменшим втручанням держави в економіку, у тому числі й в інноваційну діяльність; ринкові механізми самі сприяють прискоренню інноваційного процесу, тому підприємства мають повну автономію в інноваційній сфері; держава при цьому основні зусилля спрямовує на створення сприятливих умов для ведення бізнесу, але безпосередньо не здійснює фінансової та прямої економічної підтримки для її реалізації;
- франко-японська, за якої держава найактивніше підтримує інноваційний процес усіма можливими методами; спостерігається досить значний вплив держави на розвиток інноваційного процесу у вигляді прямих дотацій та субсидій підприємствам і організаціям, які здійснюють інноваційну діяльність.

Л. І. Федулова наводить таку класифікацію моделей організації фінансів, з якою погоджується і К. О. Ільїна [3, с. 408-422; 4, с. 196-197]:

- англосаксонська, якій властиві: неможливість зосередження у рамках окремого власника значної частини акцій; сурова заборона банкам бути акціонерами підприємств; обмеження впливу держави; превалювання власного капіталу над запозиченим; можливість використання різноманітних фінансових інструментів завдяки розвиненості фінансового ринку; доступність кредитних ресурсів; активне інвестування коштів в цінні папери;
- континентально-європейська, для якої характерні: можливість зосередження у руках окремого власника значної частки акцій; залучення до управління компанією груп зацікавлених осіб; можливість банків вкладати кошти в акції підприємств; порівняно менший вплив ринкових регуляторів через втручання держави, суспільних інституцій тощо;
- азійська, для якої притаманне існування «кейрецу» – своєрідного економічного утвору, який складається з потужного банку та об'єднаних навколо нього установ, як фінансових (інвестиційні та страхові компанії), так і не фінансових (виробничі та торгівельні фірми); між цими установами встановлюються міцні економічні зв'язки та практикується перехресне володіння акціями, що дужче зближує учасників кейрецу між собою; через переважання взаємного кредитування фондовий ринок великої ролі не відіграє; першорядне значення у японській системі відведено не фінансовій вигоді, а суспільним інтересам.

В свою чергу, О. С. Кваша виділяє наступні моделі інноваційного розвитку:

- традиційна (США), ґрунтується на повному інноваційному циклі – від виникнення інноваційної ідеї до масового виробництва готової продукції; для цієї моделі характерно обмежене втручання держави у розв'язання проблем інноваційного спрямування; інноваційну діяльність стимулює насамперед сприятливе висококонкурентне бізнес-середовище;
- європейська (країни-члени ЄС), яка відрізняється координацією заходів, які стимулюють інноваційний розвиток країн-членів ЄС; виконання рамкових програм, посилення інтеграційних зв'язків між освітою, наукою та бізнесом;
- модель країн Східно-Азійського регіону (Японія, Південна-Корея, Гонконг, Сінгапур), країни якої запозичують технології; ця модель розвитку заснована на лідерстві великих корпорацій; значна державна підтримка, співпраця державних структур і корпорацій,

налагоджена система комунікацій та обміну інформацією; ця модель ґрунтується на розвитку прикладних наукових досліджень, на основі яких створюються унікальні зразки нових високоякісних продуктів та технологій у сфері high-tech;

- імітаційна модель (Китай), яка базується на імпорті зарубіжних технологій; держава приділяє велику увагу науково-освітньому сектору;
- альтернативна модель (Таїланд, Чилі, Туреччина, Португалія, Йорданія), яка базується на запозиченні нових технологій та їх поширенні; велика частина наукових досліджень фінансується державою [5, с. 152-153].

Деяко схожу класифікацію моделей інноваційної політики надає Т. С. Мілевська:

- традиційна (країни євроатлантичного регіону), це модель повного інноваційного циклу - від формування інноваційної ідеї до масового виробництва готового продукту; трансфер технологій відбувається за допомогою венчурних компаній; університети здатні за рахунок високих зарплат залучати кращих викладачів у світі;
- модель великих європейських країн (Великобританія, Німеччина, Італія, Франція), для якої характерно орієнтація на прикладні науки та військові інновації; інноваційна система сконцентрована навколо університетів;
- модель малих високорозвинених європейських країн (Швеція, Нідерланди, Данія, Швейцарія, Фінляндія), відрізняється високим рівнем фундаментальної науки, фінансованої переважно державою; прикладні дослідження забезпечуються переважно за рахунок грантів та спільних проектів з великими транснаціональними корпораціями;
- модель азійського типу (Японія, Південна Корея, Гонконг, Китай), яка орієнтована на експорт високотехнологічної продукції, запозичаючи технології в країнах з традиційною моделлю інноваційного розвитку; найбільша роль дослідницьких лабораторій при великих корпораціях; концентрація уваги на прикладних інженерних розробках; орієнтація на забезпечення високоякісних продуктів експорту у високотехнологічній сфері;
- альтернативна модель (Таїланд, Чилі, Туреччина, Португалія, Йорданія), ця модель притаманна для країн в яких сільське господарство відіграє значну роль в економіці; інноваційна політика таких країн зосереджена на запозиченні та поширенні, а не на створенні нових технологій; увага приділяється розвитку освіти в галузі економіки, менеджменту, соціології та психології праці; підготовка кадрів для фінансової та банківської сфер; розвиток фрагментів легкої промисловості, креативній індустрії та рекреації [6, с. 44-46].

Н. Ф. Єфремова, О. І. Чічкань, В. О. Галаганов виділяють 4 економічні моделі, що виявилися найбільш ефективними, а саме:

- американська, для якої характерні: тісна взаємодія держави та приватного бізнесу; передача федеральних технологій; державне регулювання інноваційних процесів у напрямі стимулювання створення дрібних і середніх інноваційних підприємств;
- європейська, її визначальними характеристиками є: реалізація програми публічно-приватного партнерства у сфері інновацій; створення європейських технологічних платформ; формування інноваційних кластерів світового рівня;
- японська, яка характеризується експортом доступної високотехнологічної продукції; переважанням приватного фінансування інноваційних процесів; побудовою Національної інноваційної системи Японії; реалізацією концепції наукових парків;
- південнокорейська, для якої характерні: стимулювання інноваційних процесів в умовах централізованого управління економікою; стимулювання споживчого попиту всередині країни на високотехнологічну продукцію; концентрація фінансування в інноваційній проекти [7, с.68-69].

Проаналізувавши вищезазначені моделі інноваційного розвитку, ми виявили, що в них є спільні риси, а саме те, що основою національних інноваційних систем є вищі навчальні заклади, що займаються фундаментальними та / або прикладними розробками, та активне державне стимулювання (пряме або опосередковане або їх поєднання) для активізації інноваційних процесів, хоча різна специфікація застосування в кожній країні.

Кожна класифікація є цінною і має свої переваги та недоліки, але на нашу думку, ці класифікації слід доповнити ще моделлю інноваційного розвитку економіки Ради співробітництва арабських держав Перської затоки (The Innovative Model of the Economies of the Cooperation Council for the Arab States of the Gulf), до якої входять Бахрейн, Катар, Кувейт, ОАЕ, Оман, Саудівська Аравія. Досвід цих країн показує, що за досить короткий час пустельні місця поступово перетворюються на інноваційні міжнародні центри, що залучають найкращих фахівців зі всього світу для всебічного розвитку своїх країн. Яскравим прикладом сьогодні є ОАЕ, які стали сьогодні провідним міжнародним інноваційним бізнес центром.

Для залучення іноземних інвестицій, Урядом ОАЕ створені одні з найкращих податкових умов у світі, адже в ОАЕ:

- не стягують податок на доходи фізичних осіб;
- податок на прибуток (корпоративний податок) стягується лише з нафтових компаній та іноземних банків;
- компанії зареєстровані в Вільних Зонах (38 діючих Вільних Зон, та формуються нові Вільні Зони) звільняються від корпоративного податку на певний час, і такий час може бути подовжено;
- діють 94 угоди з іншими державами (в тому числі і з Україною) про уникнення подвійного оподаткування [8].

Основою національної інноваційної системи ОАЕ є університети та інститути, що займаються фундаментальними та прикладними розробками. Особливістю еміратських університетів є те, що за рахунок високої заробітної плати та грантів, вони залучають кращих науковців з усього світу для розвитку інноваційності всіх аспектів економіки.

За даними Світового Банку, в рейтингу Doing Business – 2017 [9], ОАЕ займають 26 місце в світі за легкістю відкриття та ведення бізнесу, піднявшись за рік на 8 позицій.

За даними UNCTAD, Об'єднані Арабські Емірати займають дев'яте місце за обсягом залучення прямих іноземних інвестицій (ПІІ) в Азії. Основними інвесторами є Великобританія, Японія, Гонконг. У 2015 році ОАЕ вдалося залучити інвестицій на суму 13 млрд. доларів США (на 25% більше ніж у 2014 р.) завдяки політичній та економічній стабільності всередині країни [10].

Економіка ОАЕ швидкими темпами перетворюється з економіки, заснованої на нафті, в інноваційну економіку, засновану на знаннях. Наукоємні галузі складають більшу частину ВВП ОАЕ, ніж нафтові доходи, збільшившись з 32,1% у 2001 році до 37,5% у 2012 році [11, с.101; 12]. Урядом ОАЕ затверджена концепція розвитку Vision 2021 [13], яка спрямована на побудові конкурентоспроможної інноваційної економіки. В ОАЕ Уряд запроваджує багато програм та фондів для фінансування інновацій. Гарним прикладом є фонд Інформаційно-Комунікаційних Технологій-ІКТ (the TRA's ICT Fund), що розвиває сектор інформаційно-комунікаційних технологій країни, шляхом надання фінансування для розробок, стипендій та підтримки інкубаторів. Фонд Халіфа (the Khalifa Fund) спрямований на розвиток підприємництва, зокрема на розвиток місцевих підприємств в Абу-Дабі, та фінансує різні програми. Партнерський фонд Ехро 2020 (the Expro 2020 Partnership Fund) підтримує інноваційні та підприємницькі ідеї [11, с. 105].

Досвід ОАЕ підтверджує, що залучення міжнародних науковців, та підтримання престижу вищої освіти є важливим аспектом для інноваційного розвитку країни. На нашу думку, Україні слід перейняти досвід ОАЕ в питання підвищення престижу професії викладачів та науковців за рахунок підвищення заробітних плат та грантів для них до міжнародного рівня.

Нам бачиться дуже перспективним напрямок інвестиційного співробітництва нашої країни з ОАЕ. Слід наголосити про початок такої співпраці, яка почалася з того, що українська делегація на чолі із заступником Міністра економічного розвитку і торгівлі України – Торговим представником України Наталією Микольською взяла участь у сьомій Щорічній інвестиційній зустрічі (Annual Investment Meeting 2017) у місті Дубай. За результатами проведених зустрічей було досягнуто домовленостей щодо конкретних шляхів інтенсифікації економічного співробітництва з ОАЕ, розвитку інвестиційного

співробітництва та першочергових кроків, які необхідно здійснити з метою підготовки участі України у Всесвітній виставці Експо 2020, що пройде в місті Дубай [10].

В Україні створено широку законодавчу базу для інноваційного розвитку економіки, зокрема прийнято закони «Про інноваційну діяльність», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про наукову та науково-технічну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій», затверджено Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження Програми розвитку інвестиційної діяльності в Україні», та Постанову Верховної Ради України «Про Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України», проведено парламентські слухання на тему: «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010 – 2020 роки в умовах глобалізаційних викликів», але, як показує практика, вони часто не виконуються. Зокрема, не здійснюється законодавчо закріплене фінансування науки в розмірі 1,7 % від ВВП. Як слушно зазначає І. І. Кукурудза, фінансування науково-дослідницьких і дослідницько-конструкторських робіт зменшилось з 3 % ВВП до 0,3 % і навіть до 0,1 %, і це в той час, коли практика засвідчує, якщо на науку виділяти менше 1 % ВВП, то розвиватися інноваційна діяльність не буде, а отже й не буде зростати конкурентоспроможність виробів, бізнесових структур, галузей і національної економіки в цілому [14, с. 90].

Окрім низького рівня фінансування української науки, спостерігається низький рівень співпраці між представниками бізнесу та науковцями, що призводить до низького рівня інноваційності економіки. А це означає, що Україні слід знати існуючі інноваційні моделі і використовувати їх для побудови ефективної української моделі.

Так, з традиційної моделі інноваційного розвитку, було б добре перейняти позитивний досвід в питанні створення технопарків при українських університетах. Зокрема варто розробити та впровадити роботу технопарку на базі Черкаського Національного Університету імені Богдана Хмельницького з приводу розробки новітніх технологій в галузі технічних та природничих наук.

Ми поділяємо точки зору О. О. Євтушевської та О. С. Кваши, що на Україні також необхідно поширювати діяльність венчурних фондів для пом'якшення суперечності між незатребуваністю великого потенціалу українських вчених і необхідністю кардинального оновлення технічної основи майже всіх галузей народного господарства [15, с. 40-41; 5, с. 153].

З досвіду європейської моделі інноваційного розвитку, можна використати досвід поширення кластерів для ефективнішої співпраці між представниками бізнес сфери та представниками науки. Так, в силу тісних економічних та соціальних зв'язків нашої країни з Польщею, вважаємо питання поширення кластерів в польській практиці досить придатним для вивчення економістами та запровадження в Україні.

Вважаємо за необхідне, продовжити дослідження азійської моделі інноваційного розвитку в питанні закупівлі іноземних патентів, адже в Україні наявні великі розробки у фундаментальних та прикладних науках, що в поєднанні з трансфером технологій має призвести до розвитку інноваційності нашої держави.

Альтернативні моделі інноваційного розвитку, як правило притаманні сільськогосподарським країнам, а отже їх модель є придатною для України. На наш погляд, було б доцільно вивчити досвід Туреччини в питанні створення технологічних парків та розробки системи грантів для заохочення науковців, як ефективних інструментів активізації інноваційної діяльності в Україні.

Як ми бачимо, між всіма зазначеними моделями інноваційного розвитку економіки є багато спільного, а саме:

- 1) основою національних інноваційних систем всіх моделей є університети та інститути, що займаються фундаментальними та / або прикладними науками;
- 2) спостерігається високий рівень цільового фінансування на науку та науково-дослідницьку діяльність, що становить від 2 % до 7 % від ВВП країни;
- 3) застосовується система виділення грантів для найбільш перспективних напрямів досліджень;

- 4) запроваджуються податкові пільги для активізації інноваційних процесів;
- 5) практикуються непрямі методи для стимулювання інноваційних процесів, серед найбільш поширених: використання прискорених норм амортизації, субсидії, дотації, пільгове страхування та пільгове кредитування.

Виходячи з вищезазначеного, ми рекомендуємо використовувати єдину модель інноваційного розвитку, а все інше вважати специфікою використання кожної країни.

На наш погляд, практично всі країни для інноваційного розвитку використовують єдину модель (рис. 1), але з певними особливостями для кожної країни.

Як видно з рисунку 1, кожна країна для стимулювання інноваційних процесів обирає один або декілька методів прямого та непрямого стимулювання. Отже, вважаємо за доцільне вивчення та поєднання наведених методів для подальшого використання в українській практиці з метою активізації інноваційних процесів.

Рис. 1. Схема єдиної інноваційної моделі економіки

Джерело: розроблено автором.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Аналіз зарубіжного досвіду підтверджує, що конкурентоспроможними є ті країни, що належним чином розвивають свою науку, та в яких інноваційні розробки вміло перетворюються на готовий товар.

При розробці української стратегії інноваційного розвитку слід враховувати необхідність часового обмеження для досягнення кожної цілі, які визначені на короткострокову та довгострокову перспективи.

Список використаної літератури

1. Інноваційний тип розвитку [Електронний ресурс] // Вікіпедія – вільна енциклопедія. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Інноваційний_тип_розвитку

2. Касьяненко В.О. Зарубіжний досвід управління інноваційним потенціалом економіки та можливості його використання в Україні / В.О. Касьяненко // Маркетинг і менеджмент інновацій. – 2011. – № 4(2). – С. 200 - 204.
3. Федулова Л. І. Корпоративні структури в національній інноваційній системі України / Л.І. Федулова та ін. / за ред. Л. І. Федулова; Ін-т економіки та прогнозування НАН України. – К., 2007. – 218 С.
4. Ільїна К. О. Зарубіжний досвід фінансового забезпечення інноваційного розвитку економіки / К. О. Ільїна // Науковий вісник НЛТУ України. – 2013. – Вип. 23.1. – С. 195-203.
5. Кваша О.С. Інноваційний розвиток економіки України: Світовий досвід та рекомендації для України / О. С. Кваша // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство. – 2016. – Вип. 6 (1). – С. 150-154.
6. Мілевська Т. С. Моделі інноваційного розвитку економіки / Т. С. Мілевська // Бізнес Інформ. – 2012. – № 7. – С. 44-47.
7. Єфремова Н. Ф. Фінансова складова побудови економіки інноваційного типу / Н. Ф. Єфремова, О. І. Чічкань, В.Г. Галаганов // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 24. – С. 64-70.
8. Офіційний сайт Уряду ОАЕ. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.government.ae/en/information-and-services/finance-and-investment/taxation>
9. A World Bank Group Report «Doing Business 2017». – Washington, October 2016. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.doingbusiness.org/reports/global-reports/doing-business-2017>
10. Офіційний сайт Посольства України в ОАЕ. [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://uae.mfa.gov.ua/ua/ukraine-ae/trade/export_to_the_UAE
11. Ahmad Bin Byat, Osman Sultan, du. The United Arab Emirates: Fostering Innovation Ecosystem foe a Knowledge-Based Economy // The Global Innovation Index 2014. CHAPTER 6. - [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_gii_2014-chapter6.pdf
12. The UAE Yearbook 2013. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.mofa.gov.ae/EN/Documents/3556.pdf>
13. The UAE Vision 2021. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.vision2021.ae/en/national-priority-areas/competitive-knowledge-economy>
14. Кукурудза І. І. Міжнародна конкурентоспроможність української економіки в контексті польського досвіду / І. І. Кукурудза // Вісн. Черкас. ун-ту. Сер. Екон. науки. – 2016. – № 4. – С.87-96.
15. Свтушевська О.О. Зарубіжний досвід організації інноваційної діяльності на підприємстві / О. О. Свтушевська // Економіка харчової промисловості. – 2011. – № 4. – С. 39-41.

References

1. Wikipedia. Retrieved from: https://uk.wikipedia.org/wiki/Інноваційний_тип_розвитку
2. Kasianenko, V.O. (2011). Foreign experience of managing of economical innovative potential and the way of its using in Ukraine. *Marketynh i menedzhment innovatsiy (Marketing and Innovation Management)*, 4 (2), 200-204 (in Ukr.).
3. Fedulova, L.I. and others. (2007). *Corporate Structures in the National Innovation System of Ukraine*. In-t ekonomiky ta prohnouzovannya NAN Ukrayiny (Institute of Economics and Forecasting of the National Academy of Sciences of Ukraine). Kyiv, 218 (in Ukr.).
4. Ilyina, K.O. (2013). Foreign experience of financial support of innovative development of economy. *Naukovyy visnyk NLTU Ukrayiny (Scientific Bulletin of NLTU of Ukraine)*. 23.1, 195-203 (in Ukr.).
5. Kvasha, O.S. (2016). Innovative Development of Economy of Ukraine: World Experience and Recommendations is for Ukraine. *Naukovyy visnyk Uzhhorods koho natsional hoho universytetu. (Scientific Bulletin of Uzhgorod National University)*. Series: *International Economic Relations and the World Economy*. 6 (1), 150-154 (in Ukr.).
6. Milevskaya T.S. (2012). Innovative Economic Development Models. *Biznes Inform (Business Inform)*. 7, 44-47 (in Ukr.).
7. Efremova N.F., Chichkan O.I., Galaganov V.G. (2016). Financial Component of Innovative Economy's Construction. *Investytsiyi: praktyka ta dosvid (Investments: Practice and Experience)*, 24, 64-70 (in Ukr.).
8. The United Arab Emirates. Government Portal. Ministry of Finance. Retrieved from: <https://www.government.ae/en/information-and-services/finance-and-investment/taxation>
9. A World Bank Group Report «Doing Business 2017». -Washington, October 2016. Retrieved from: <http://www.doingbusiness.org/reports/global-reports/doing-business-2017>
10. Official Website of the Embassy of Ukraine in the UAE. Retrieved from: http://uae.mfa.gov.ua/ua/ukraine-ae/trade/export_to_the_UAE
11. Ahmad Bin Byat, Osman Sultan, du. The United Arab Emirates: Fostering Innovation Ecosystem foe a Knowledge-Based Economy // The Global Innovation Index 2014. CHAPTER 6. Retrieved from: http://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_gii_2014-chapter6.pdf
12. The UAE Yearbook 2013. Retrieved from: <https://www.mofa.gov.ae/EN/Documents/3556.pdf>
13. The UAE Vision 2021. Retrieved from: <https://www.vision2021.ae/en/national-priority-areas/competitive-knowledge-economy>
14. Kykyrydza, I.I. (2016). International Competitiveness of Ukraine's Economy in the Context of Polish Experience. *Visn. Cherkas. un-tu. Ser. Ekon. Nauky (Scientific Bulletin of Cherkasy. Series of Economic Sciences)*. 4, 87-96 (in Ukr.).

15. Evtushevskaya, O.O. (2011). Foreign experience of organization of innovation activity at the enterprise. *Ekonomika kharchovoyi promyslovosti. (The Economy of the Food Industry)*, 4, 39-41 (in Ukr.).

Kolishchuk Olena Valeriivna

Graduate student of Economics, Innovation and International Economics Department,
The Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy

FOREIGN EXPERIENCE OF THE INNOVATIVE ECONOMIC DEVELOPMENT

Abstract. Foreign experience of the innovative development of economies of the leading countries of the world was researched. Existing international models of building the innovation type economy were considered. The ways of activating innovation activity in different countries of the world were analyzed. It was suggested to supplement the classification of innovation models of economic development by the model of innovation development of the economy of the Council of Cooperation of the Arab States of the Gulf. The recommendations for measures to intensify the innovative development of the Ukrainian economy based on the world experience are presented. The unitary model of innovative economic development was developed.

Purpose. The goal of the article is to study the international experience of the innovative economic development and the creation of the Ukrainian model taking into account foreign experience.

Results. We believe that all countries use the unitary model of innovative development, although, each country uses it on its own.

Originality. We consider it expedient to study and combine the methods of financial stimulation of innovation activity for further use in the Ukrainian practice in order to stimulate innovation processes.

Conclusion. The analysis of foreign experience confirms that the countries that are properly developing their science, and in which the innovative development is skillfully transformed into finished goods, are competitive. In developing the Ukrainian strategy for innovation development, consideration should be given to the need for time constraint to achieve each goal, which is defined from the point of view of short- and long-term perspectives.

Keywords: innovative type economy; foreign experience; innovation; innovative activity; innovation development; foreign innovation experience; models of innovation development.

Одержано редакцією 17.07.2017 р.
Прийнято до публікації 22.07.2017 р.

УДК 336.1:334.7

Петрова Ірина Павлівна

к.е.н., молодший науковий співробітник,
Інститут економіки промисловості
Національна академія наук України
Petrova_I@nas.gov.ua

Трушкіна Наталія Валеріївна

магістр з економіки, науковий співробітник,
Інститут економіки промисловості
Національна академія наук України
Trushkina@nas.gov.ua

**ТЕОРТИЧНІ ЗАСАДИ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОГО МЕХАНІЗМУ
ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА**

Анотація. Досліджено теоретичні засади фінансово-кредитного механізму публічно-приватного партнерства (ППП). Визначено поняття «фінансово-кредитний механізм» методом конструювання із використанням системно-структурного та функціональних підходів. Виявлено особливості фінансово-кредитного механізму публічно-приватного партнерства. Розглянуто суб'єктний склад публічно-приватного партнерства: державний, приватний, фінансовий, страховий, суспільний та консультаційний. Систематизовано джерела фінансування публічно-